

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Kit van Wong Li.

Nr 2034

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Kit van Wong Li

HOOFDSTUK I.

DE LACHENDE MAN

Op de hoek van Pine Apple Street en Liberty Street, op een honderdtal schreden van het drukke spoorwegstation en in het hartje van zuidelijk Brooklyn ligt de opiumkit van mijnheer Wong Li, maar alleen als zodanig bekend bij de ingewijden, want naar het uiterlijk vertoont het huis van deze zoon van het Hemelse Rijk zich slechts als een eenzaam koffiehuis, hoofdzakelijk bestemd voor landgenoten, die daar ook hun geliefkoosde, wonderlijke kostjes kunnen krijgen, welke men vruchteloos zou vragen zelfs in het bestvoorzien, Westerse hotel.

Er waren verder nog een viertal logeerkamertjes, ook bestemd voor landgenoten, die hun eisen niet al te hoog stelden en genoeg namen met een Chinees bed, dat wil zeggen niet veel meer dan een plank en een houten blok, om het hoofd op te leggen.

En volgens de opvattingen van een Westerse beschouwer zag mijnheer Wong Li er al even eenvoudig, degelijk en eerbiedwaardig uit als zijn nederig koffiehuis.

's Zomers ging hij nooit anders gekleed dan in de zeer wijde broek en het korte, zijden buis, dat zijn vader, zijn grootvader en diens grootvader steeds in China gedragen hadden en alleen in het hartje van de winter trok hij daar een pels over aan, gevoerd met schapenwol. Maar winter of zomer, altijd droeg hij een scheefstaand kalotje van zwarte zijde, dat hem werkelijk het uiterlijk gaf van een goedgehartige geestelijke, met zijn dik gezicht, zijn brede wangen, de kleine, tintelende ogen en de eeuwige glimlach om zijn dunne lippen.

's Avonds kwamen er menigmaal varenslieden in zijn huis, voor het meren-

deel Chinezen, die een partijtje kaart kwamen spelen, koffie dronken, over loetjes en kalfjes spraken, soms plotseling hevige ruzie kregen, zonder dat iemand, tenzij hij zelf een Chinees was, van te voren iets had kunnen merken en dan schoot de vlugste of de handigste een of twee van zijn landgenoten overhoop met zijn kleine browning.

Dat verhalen wij hier nu, omdat wij het toevalig zo heel zeker weten, maar de politie wist er niets van en dat is ook niet zo verwonderlijk, want er kraaide nooit een haan naar zulke voorvallen. Chinezen zijn nooit erg mededeelzaam en zeker niet op het gebied van onderlinge twisten. Zij denken maar : Een Westering begrijpt toch niets van onze drijfveren en beweegredenen, van onze talrijke geheime genootschappen, onze vetes en onze hartstochten.

Trouwens, zo'n doodgeschoten Chinees, als hij bij toeval iets in de melk te brokkelen had en dus zelfs na zijn dood lastig kon worden, verdween dan wel eens op een zeer plotselinge en raadselachtige wijze. En daarmee was dan alles geregeld en niemand sprak meer over het « onbeduidend voorval », in de laatste plaats natuurlijk de dader, die wel wat beters te doen had dan herinneringen levendig te houden, die hem naar Sing-Sing zouden kunnen brengen, een der grootste van alle Amerikaanse gevangenissen, of misschien zelfs wel naar de elektrische stoel.

Voor de goede orde wandelde de politie natuurlijk wel eens het huis van Wong Li binnen, in de gedaante van een rechercheur of « Stille ». Maar nooit werd er iets gevonden of ontdekt, dat de eigenaar zou kunnen compromitteren. Die trof men altijd aan, zittend naast zijn klein buffet, waarop een reusachtige koffiemachine stond, aan de ene kant en een niet minder grote theepot aan de andere, gegarneerd met vele dozijnen kopjes van nagemaakt porselein, schoteis met Hot Dogs, bananen en andere eetwaren, die er een beetje eigenaardig uitzagen, en merendeels sterk gepeperd waren.

En van zijn plaats af grijnslachte hij vriendelijk tegen de agenten, die hij onmiddellijk als zodanig scheen te herkennen, zei een paar woorden in zijn grappig Engels, en liet hen rustig rondgaan.

Slechts eenmaal vonden twee rechercheurs in zijn koffiehuis een gevaarlijk bandiet, die zij na een korte worsteling konden overmeesteren, voor hij zijn schietwapen had kunnen gebruiken, maar Wong Li kwam in volle luister uit deze beproeving te voorschijn want het kon bewezen worden, en dat werd het dan ook, dat de waardige Chinees de slechtaard in het geheel niet kende en hem die dag voor het eerst zag.

Op een avond in het begin van de lente, omstreeks half twaalf, trad er een man de galgkamer binnen, zonder dat het schelletje van de straatdeur was gegaan. Hij stond ineens midden in het vertrek en keek rond.

Het was in de eerste plaats geen Chinees en in de tweede plaats was hij zeer goed gekleed en droeg een avondtoilet.

Het glatte, als met gele was opgewreven voorhoofd van Wong Li vertoonde enige rimpels toen hij de man zag binnen stappen, maar dadelijk verdwenen die weer, toen hij opstond van zijn gewone plaats naast zijn buffet en op de nieuwe bezoeker toetribbelde, met zijn twee kleine gele handen geheel in zijn wijde mouwen geborgen en hem op zachte toon iets vroeg.

De bezoeker, een jonge man van nog geen dertig jaar liet in een lach al zijn witte tanden zien, klopte de Chinees trouwhartig op de schouder, keek eens aandachtig rond en zei op zachte toon :

— Een boodschap van de Meester, Wong Li! Ik moet je even spreken. Ik ben om zo te zeggen gestuurd, als keurmeester, ha ha ! Waar heb je haar ? Waar heb je de nieuwe schoonheid ?

Er kwam opeens een boosaardige flikkering in de zwarte ogen van de Chinees en zijn gelaat stond strak, toen hij sissend fluisterde :

— Ik zou wat zachter praten, als ik u was, Mister Howard! Ik geloof niet dat dit voor anderen is bestemd! Het is niet mijn gewoonte, om raad te geven, maar dat lachen kon u nog wel eens gevaar opleveren! Het is een ernstige zaak, waarvoor men u gezonden heeft, mister Howard!

De fraai getekende wenkbrauwen van de bezoeker gingen een eind de hoogte in en hij keek vol minachting neer op de Chinees, die voor hem stond, met gebogen ruggetje en voortdurend in zijn handen wrijvend, door de wijde mouwen verborgen.

— Ik weet zelf wel wat ik doen of laten moet, Wong Li! Je durft me toch niet verwijten, jij gele bandiet, dat ik een beetje teveel gedronken heb? Want als je dat deed, zou ik je met mijn wandelstok afranselen!

Een venijnige blik schoot voor een kort ogenblik uit de scheve, zwarte ogen naar de Westerling, die zo hoog boven hem uitstak en toen zei Wong Li onderdanig:

— Wong Li matigt zich geen oordeel aan. Wong Li raadt u alleen maar ten goede. De Meester is heel streng, strenger dan ooit in deze gevaarvolle tijden en gij zelf weet heel goed, dat deze zaak geheim moet blijven! En kom nu mede.

Onhoorbaar op zijn vilten zolen, gleeed hij de kleine koffiekamer uit en zijn bezoeker volgde hem op de hielen. Zo kwamen zij beiden in de gang, die aan de ene zijde door de straatdeur en aan de andere door een deur naar een kleine, duistere morsige binnenplaats werd afgesloten.

Halverwege die gang was nog een derde deur, die bleek te leiden naar het woonvertrek van Wong Li, achter de gelagkamer gelegen.

Hier gingen zij binnen en dadelijk zei de Chinees kortaf nu:

— Het kenteken!

— Komaan, gele broeder, wat is dat voor dwaasheid? Je kent mij toch wel?

— Het kenteken! herhaalde de Chinees onverbiddeijk. Ik ken u, Mister Howard, maar de Meester ken ik nog

beter, al heb ik hem nooit in levende lijve gezien. Ik heb strenge orders niemand toe te laten. Gij weet wel waar, dan tenzij hij mij de ivoren schijf kan tonen!

— En als ik die eens niet bij mij heb?

— Dan zou ik u niet toelaten! zei de Chinees koud.

Howard begon opnieuw bulderend te lachen, tot de tranen in zijn ogen kwamen, maar toen de Chinees hem onbewegelijk met zijn zwarte oogjes bleef aangeluren, begon hij zijn zakken te doorzoeken, totdat hij eindelijk iets in de hand hield, dat hij de Chinees minachtend toewierp op de glanzend geboende tafel.

Het was de helft van een dunne, ronde schijf van ivoor, ongeveer zo dik als een speelfiche, en zo groot als een zilveren dollar. De rechte zijde was op een grillige wijze ingekeept.

Wong Li haalde zwijgend een dergelijke, halve schijf uit zijn zak, overtuigde zich dat de figuurtjes nauwkeurig in elkander pasten, zodat de woorden, die op de schijf stonden, een duidelijke zin vormden, liet een grommend geluid horen, gaf de bezoeker zijn helft terug en zei:

— Nog eens, Mister Howard, wen u die lichtzinnigheid af, als het een opdracht van de Meester betreft! Het is duidelijk, dat ge hem niet goed schijnt te kennen! Neem u in acht, dat is alles wat ik u te zeggen heb.

De ander haalde de schouders op en Wong Li wendde zich van hem af, om zijn blik vol haat en minachting te verborgen en liep toe op een fraaie kast, waarvan de vier planken, breed en dik, waren volgezet met kostbaar porcelain, dranken en theepotjes, schotels en kannen.

Hij opende een der glazen deuren, scheen daar iets te verrichten en eensklaps schoven de vijf planken tegelijkertijd met hun kostbare vracht naar achteren, zodat weerszijden een smalle opening ontstond, ongeveer ter breedte van een halve meter.

— Een heel mooie inrichting grinnik-

te Howard. En als de politie dat nu eens bij toeval ontdekt?

— De politiemann, die het toevallig zou ontdekken, zou twee tellen later niet meer leven. Mister Howard, antwoordde de Chinees bedaard.

— En de bezoekers van je opiumkit moeten dus allen hier passeren?

— Neen, voor hen is een andere geheime toegang. Deze kast is alleen bestemd voor dragers van die ivoren schijf! In mijn kit komen alleen diegenen, die mij de zilveren kogel kunnen laten zien, door mij zelf gegraveerd! Wong Li is slim, maar Wong Li lacht ook niet zo vaak. Mister Howard, volg mij!

Howard stapte de kast binnen en de andere trok hem door de nauwe opening, waarop dadelijk een zacht gerucht klonk, ten bewijze dat de planken weer op hunne plaats schoven. Het was op deze plek stikdonker, maar de Chinees maakte dadelijk licht met behulp van een zaklantaarn. De twee stonden in een smalle gang, blijkbaar al zeer oud en die in vroegere jaren wel een doorgang tussen twee huizen was geweest. De muren sloegen vochtig uit.

De gang kon een meter of twintig lang zijn en was aan het einde afgesloten met een stevige deur, die Wong Li met behulp van een zwarte, fraai bewerkte sleutel moest openen.

Niet zodra waren zij door de deur gegaan, of een onderdrukt geluid van sprekende en zingende stemmen werd hoorbaar. Zij waren nu in een gang die een grote bocht beschreef, bijna een halve cirkel en toen zij haar volgden, werd het geluid steeds duidelijker, totdat de Chinees, een zijden gordijn terzijde sloeg en de bezoeker aldus een blik gunde in een schemerachtig verlicht, groot vertrek, dat zijn doel onmiddellijk verried door de zoetige geur die er hing en door de wijze, waarop het was gemeubeld.

De geur was afkomstig van talrijke komforen, waaraan de opiumschuivers hunne lange pijpen aanstaken. Zij lagen op harde houten banken, voorzien

van een houten slaaprol en aangebracht op de wijze van kribben aan boord van een schip, de een boven de ander.

Aan lange kettingen hingen vier kleine, Arabische lampen van de zoldering af. Op de houten vloer lagen hier en daar dikke tapijten en dierenvellen. De houten wanden waren onbekleed gelaten, op een paar wandtapijten na.

Op kleine Arabische tafels, dicht bij de rustbanken, stond alles wat er nodig was om te kunnen roken, de zilveren schaaltes, waarop de ronde balletjes opium, de lange, zilveren naalden om zulk een balletje aan vast te steken en het daarmede tegen de zeer kleine pijpkop te drukken, het komfoortje met gloeiende kolen om het balletje opium te doen ontgloeien en tenslotte de pijpen met hun eigenaardige vorm.

Wong Li hield zich hier echter niet op, maar liep met zijn katachtige tred dwars door het grote vertrek en tot tweemaal toe schoof hij vrij onzacht met de punt van zijn voet een opiumschuiver uit de weg, die van zijn rustbank was gegleden en op de grond lag.

Howard zag bijna niets dan Chinezen en slechts twee Westerlingen, met holle gezichten en brandende, koortsachtige ogen, die half wezenloos een liedje zongen en hem volstrekt niet schenen te zien.

— Beesten! bromde hij voor zich heen, terwijl hij zijn gids volgde.

Die had de kit, waarbinnen nooit het geringste straaltje daglicht kon binnen dringen, reeds weder door een tweede uitgang verlaten, liep haastig door een duistere gang, daalde een trap van vijf treden af, ging weer verder, langs een kronkelende gang, stinkend en donker en besteeg eindelijk weder een trap, ditmaal niet van steen maar van hout, die meer dan twintig treden telde en dus ergens ter hoogte van een eerste verdieping moest uitkomen. Hij wenkte Howard, dat hij stil moest zijn en voorzichtig moest lopen, trok hem een kamer binnen, vatte zijn bezoeker bij de hand en voerde hem in een volko-

men duisternis tot vlak voor een muur.

Hij scheen daar even rond te tasten en plotseling drong een zwak schijnsel het vertrek binnen door een zeer kleine, rechthoekige opening, niet groter dan de helft van een mannenhand. Howard moest op een stoel gaan staan, om zijn ogen ter hoogte van dat kijkgat te kunnen brengen.

Een volle minuut staaarde hij erdoor, stapte toen van de stoel en fluisterde grinnikend tot de Chinees :

— Een prachtstuk! Een heerlijk hapje voor de Meester! De oude schavuit heeft haar dus voor zich zelf bewaard!

— Wees voorzichtig met die woorden, beet de Chinees hem toe, snel het luikje weer sluitend. In uw eigen belang zou ik u aanraden, tegenover niemand iets van de zaak los te laten. Bedenk wel, dat de drager van de halve, ivoren schijf steeds tot geheimhouding is verplicht! Ik zou maar regelrecht naar huis gaan en van daar rapport uitbrengen langs de gebruikelijke weg. Dat is voor u het veiligste. Gij hebt haar nu gezien en kunt oordelen, of mijn keus niet goed was! Beschrijf haar de Meester en hij zal tevreden zijn!

Howard gaf niet eens antwoord. Zwijgend ging hij de kamer weer uit en keerde langs dezelfde weg weer terug.

Bij de straatdeur knikte hij Wong Li hooghartig even toe en toen stond hij op straat. Een kort ogenblik scheen hij in beraad te staan, wat hij zou doen en toen liep hij met vlugge schreden naar de dichtbijzijnde parkeerplaats, haalde daar zijn auto uit de rij, nam achter het stuur plaats en reed in snelle vaart langs Liberty Street, onder twee viaducten door, toen over de Brooklynbrug en tenslotte langs Frankfort Street; hij stalde zijn tweezitter in een garage niet ver van het stadhuis, snelde de treden af van een station van de Ondergrondse, moest vijftien seconden wachten, voor er een trein kwam, sprong daarin en was een ogenblik daarna aan het begin van Stanton Street.

Hij liep haastig voort, tot hij een groot huis bereikte, waarvan de portier hem gemeenzaam-toeknikte.

— U mag u wel haasten, mijnheer Howard, zei de man. De pret is in volle gang.

Howard lachte, stapte in de lift, liet zich tot de vierde verdieping brengen, ging een voorkamer binnen, waar hij zich van zijn overgoed ontdeed en een ogenblik daarna stond hij op de drempel van een helder verlicht, groot vertrek, waar een dertigtal personen, bijna evenveel vrouwen als mannen, aan een grote, lange tafel soupeerden, luidruchtig en blijkbaar verre van geheel nuchter.

Aan het hoofd van de tafel zat een breed geschouderd man, met een bleek opgezet gezicht en zeer gevaarlijke, loerende varkensoogjes, evenals alle andere heren in rok. Die man was Loe Bishop, een vertrouwde van professor Shirley, van de beruchte Meester, wiens misdadige praktijken door de politie werden vermoed, zonder dat zij er nog ooit kans toe had gezien, voldoende bewijzen te verzamelen tegen deze geheimzinnige man, zonder enige twijfel een der schranderste en daardoor een der gevaarlijkste bendeleden, die New York ooit heeft gekend.

Het gelach en het gezang hield even op, toen Howard binnen trad. Luidruchtig riep hij :

— Hallo, meisjes en jongens! Daar ben ik weer terug! Alles in de beste orde verlopen! En de complimenten van Wong Li!

De man aan het hoofd van de tafel nam hem eens scherp op en zei toen langzaam, met een ver dragende stem :

— Jij bent van nacht weer erg lacherig, Jimmy! Ik zou mij maar wat kalm houden en je deed misschien het beste, als je maar rustig naar huis ging.

— Ik denk er niet aan! Ik ben veel te opgewekt! riep Howard, bulderlachend. Maak eens plaats voor mij, Tilly! Ik kom naast je zitten! Kus me eens, liefde! Ted, kijkt nijdig, maar dat hoeft niet, want je bent bijna een zuster voor me, laten we zeggen een halfzuster, ha ha!

Men schoof wat op en het drinken, eten, lachen en kussen begon opnieuw.

De flatwoning behoorde aan Loe Bishop en die nacht vierde hij er feest met zijn beste vrienden, allen leden van een beruchte smokkelbende, die zich, als de gelegenheid zich voordeed, ook wel met andere zaken bezig hield.

Howard had zich van een fles wijn meester gemaakt en dronk er lustig op los, en steeds luider lachte hij, steeds scheller klonk zijn stem, ofschoon zijn buurvrouw hem reeds een paar malen verschrikt had aangestoten.

Het was ver na middernacht, toen Howard wankelend opstond, met zijn glas in de handen, en met dikke tong begon:

— En nu wil ik een toast uitbrengen op de Meester. Hij is een beste, oude kerel, haha! En een oude snoeper bovendien! Jullie weten niet, waar ik geweest ben! Van nacht was ik de drager van de ivoeren schijf! Hij heeft een liefje verstoppt bij Wong Li, een kersvers geïmporteerd schatje, nog haast een kind, die oude bandiet, ha ha! Zij zit in een geheim vertrek en morgen komt hij haar bezoeken, die schelmse grappenmaker! Is het niet om je dood te lachen?

Hij wilde voortgaan, toen hij omkeek, omdat hij een hand op zijn schouder voelde.

Hij keek in het bleke, pafferige gezicht van de Chef. Loe Bishop zei bedaard, met zijn sigaret tussen de lippen en hem strak aanziende:

— Een paar woorden met je, Howard! Neen, onder vier ogen!

Het was eensklaps doodstil gewor-

den. Iedereen keek naar het tweetal. Grijslachend had Howard zijn glas neergezet. Een beetje bleek alleen maar. En onvast ter been volgde hij Loe door het grote vertrek, terwijl de anderen hem nakeken, zwiingend en met strakke gezichten.

Zodra zij in een afgelopen vertrek waren, zei Loe rustig, na de deur te hebben gesloten:

— Geef mij je proppenschieter, Howard!

— Mijn pistooltje? Wil je mijn pistooltje hebben, baas? vroeg Howard grinnikend. Hij stak de hand in zijn binnenzak, haalde er zijn kleine browning uit en reikte die Loe Bishop toe.

— Dank je, Jim! Dank je well! En nu, vaarwell!

— Wat is dat, baas, ga je weg?

— Niet ik, Jimmy, maar jij! antwoordde Loe koud en hij zag de ander strak aan met zijn wrede varkensoogjes.

Howard was langzaam opgestaan van de stoel, waarop hij, steeds lachend, was neergevallen. Hij wreef even met de hand over het voorhoofd en lachte een kort lachje. Het was zijn laatste. Terwijl hij langzaam naar de andere deur liep, kraakte fel en kort het schot, dat hem in de rug trof...

Een ogenblik later trad Loe Bishop het vertrek weer binnen, waar het feest nog in volle gang was en zei rustig:

— Een ogenblik, dames en heren, voor een onaangename tijding. Ik moet u tot mijn spijt berichten, dat ons lid James Howard zich zoeven heeft doodgelachen.

HOOFDSTUK II.

EEN GEVAARLIJK SPEL

Het bleef een ogenblik zo volkomen stil in het grote vertrek, bijna een zaal, dat men de gejaagde ademhaling van een der vrouwen, een grote, mooie blondine met sterk geverfde wangen, blijkbaar een nieuwelinge, duidelijk kon horen.

Er was er niet een bij dat ganse gezelschap, die niet onmiddellijk de betekenis had begrepen van die weinige woorden, door Loe Bishop op zulk een kalme toon uitgesproken.

De waarschuwing aan Howard was door de ezel in de wind geslagen en nu had hij het gelach moeten betalen voor zijn eigen loslippigheid. Het was nu eenmaal verboden, dingen openbaar te maken, die iemand waren opgedragen, wanneer hij drager was van de ivoren schijf. Een kind wist dat. Howard had het ook geweten, maar zijn halve dronkenschap en zijn lichtzinnigheid hadden het hem voor een ogenblik doen vergeten.

En dat korte ogenblik had hem de dood ingejaagd, onverbiddelijk. Een particuliere onderneming van de Meester was aan het licht gebracht en dat kostte de aanbrenger het leven, al was het ook geschied in eigen kring.

Bishop had zeer kalm een verse sigaret aangestoken en wandelde naar zijn plaats terug. Hij wierp de revolver van de dode man met een onverschillig gebaar naast zich op de tafel en zei, bij wijze van grafrede :

— Ja, wat zal men er van zeggen, heel wat op haar geweten! Hij was anders een goede jongen, Howard, en wel bruikbaar! Vrede hebbe zijn ziel! Mary, wil jij me even die schaal met kreeft aanreiken?

En hiermede scheen de ban gebroken te zijn. Het gesprek werd hervat, er werd weer gelachen en geschertst.

En tien minuten later dacht niemand meer aan Howard, de loslippige.

Maar de blonde vrouw, die zoeven zo zwaar had geademd, scheen nog niet bekomen te zijn van de indruk.

Zij speelde zenuwachtig met wat brood, dat zij tot kleine propjes kneedde en wierp nu en dan een snelle blik vol angst en afschuw in de richting van de tafelvoorzitter, die opgewekt en volmaakt kalm zat te praten met zijn buurvrouw, een gitzwarte Creoolse met een olijfkleurige tint.

Haar lippen prevelden en eensklaps wendde zij zich tot haar tafelenote, een vrouw van zeker veertig jaar, buitengewoon mager en met de koortsachtige schitterende ogen van een borstlijderes en zei, heel zacht :

— Het is afschuwelijk! Ik blijf hier niet langer! Ik geloof dat ik zou stikken! Dat het erg was, heb ik vermoed, maar dit gaat alles te boven! Ik ga onmiddellijk om politie telefoneren!

De zwaargeverfde vrouw naast haar draaide langzaam haar gelaat naar haar toe en zei toen schouderophalend :

— Daar ben je al veel te laat mee! Howard is al lang weg!

— Maar ik weet toch dat die ellendeling hem heeft doodgeschoten!

— Hoe weet je dat dan, mijn poesje? Ben jij er bij geweest?

— Dat niet, maar Bishop zei...

— Wat zei hij dan? Hij zei alleen maar, dat Howard zich had doodgelachen. Wat zou dat?

— Wat dat zou? Iedereen begreep het!

— Jane, je verbaast me, zei de zwarte vrouw hoofdschuddend. Beter dan wie ook moest jij weten, dat dit geen overtuigend bewijs is. Als ik jou was...

Zij hield eensklaps op, want haar blik was gevallen op een man, die schuin tegenover haar zat en die haar strak scheen aan te kijken, ofschoon hij schijnbaar een andere kant uitzag. Beter gezegd, hij keek speciaal naar haar mond, die vrij groot was, maar mooi gevormd.

Hij zag er uit als een man van een jaar of vijf en dertig, groot, met zeer fraaie, brede schouders, grijze ogen en een hoog voorhoofd.

— Ik geloof zowaar, dat onze nieuweling mij zit te bestuderen! viel zij zich zelf met een schor lachje in de rede. Nu, veel moois valt er aan Daisy Mayflower niet meer te zien! Daisy Meibloempje! Het is met 't Meibloempje wel! Nog een paar maanden, Jane en ik kan Howard gaan opzoeken, waar hij dan ook mag zijn!

Onder de tafel greep de blonde, mooie vrouw snel de kleine, gele hand van haar buurvrouw en zei vol innig medelijden en zachtjes:

— Dat hoefde niet, Daisy, als je je zelf maar beter wilde verzorgen! Waarom te blijven bij dit ontuig?

— Heel eenvoudig kindje, omdat ik er van mijn zestiende jaar af bij ben geweest! Je maakt je zo gemakkelijk niet los van een ondeugd!

— Zeg dat niet! Je hebt mij toch geholpen om...

— Still! Daarvan geen woord! Als iemand daarachter kwam, van dit deftige gezelschap, dan hoefde ik zelfs geen twee maanden te wachten, om die schelm van een Howard te gaan opzoeken, maar ik zou binnen vijf minuten in zijn gezelschap zijn! Wees een beetje voorzichtig! Die man daar zit nog altijd naar ons te kijken!

De vrouw volgde de richting van haar blik, haalde de schouders op en zei:

— Hij zit veel te ver van ons af! En ze praten allemaal zo hard! Het is onmogelijk, dat hij ons kan horen!

— En toch herhaal ik je, wees voorzichtig! Je trekt hier meer de aandacht dan me lief is! Ik had ook nooit moeten toestemmen in je krankzinnig plan. Wat kun je er bij winnen? Je kunt niets doen, als vrouw! Een man zou hier trouwens evenmin iets hebben kunnen uitrichten, veronderstelt dat hij hier ongevraagd was binnen gekomen! Nog geen tien minuten geleden is hier een man vermoord, koelbloedig, laaghartig. Wij allen weten het en je bent niet eens in staat, om er een strafzaak van te maken! Desnoods zou de helft van die kerels hier onmiddellijk bereid zijn om een meened te doen, ten behoeve van die moordenaar daarginds, met zijn bleek gezicht.

— Om godswil, Daisy, ga er toch uit! drong de blonde vrouw aan.

— Neen! Te laat, kindje! Dat zei ik je al, toen je je voor het eerst over mij heenboog, daar in het ziekenhuis van het leger des Heils, waar ze me hadden opgenomen, toen ik bij een razia die lelijke tik kreeg van een van je vrienden! Je was een engel, je betoonde je een ware vriendin! Toen al heb ik geweigerd, zoals ik nu weiger! Het is de moeite niet meer waard! Heb je me wel eens horen hoesten? Hoop maar niet, dat je het te horen krijgt! Nog geen twee maanden, misschien nog maar een, en Daisy is er geweest! Dan gaat ze in een smal kistje, wat aarde op haar graf en misschien wel een kruisje van de jongens, als ze eens een goede slag hebben geslagen, met het opschrift: «Hier ligt Daisy Mayflower, in leven lid van de bende van Professor Shirley». Weet je wat, jij moest er om vragen, als ik het hoekje ben omgegaan, tenminste als je het zelf overleeft, want je weet zeker wel, dat je leven hier ieder ogenblik gevaar loopt!

— Dat weet ik! antwoordde de blonde vrouw eenvoudig. Maar het kan mij niet schelen! Je zult dat niet begrijpen...

— Er is niets wat ik niet begrijp! zei Daisy heel kalm. Je bent nog jong en bijzonder mooi. Je hebt een kracht-

tige aard. Als het je onder die omstandigheden niet kan schelen, of je sterft, dan heb je pas kort geleden een man lief gehad, die je versmaad heeft. Gestorven is hij niet, anders zou je houding weer heel anders zijn.

De blonde vrouw was doodsbleek geworden en een ogenblik was het alsof zij zou opstaan en vluchten. Maar ze herstelde zich en zei bevend:

— Hoe kun je dat in 's hemelsnaam weten?

Daisy haalde de schouders op en zei minachtend:

— Alsof het niet voor de hand lag! Kom, kleine meid, zet je er over heen! Een vrouw, die ook maar een sikkepitt geeft om een man, is in mijn ogen niet eens het touw waard, waaraan ze moest worden opgehangen! Heb je opgelet, hoe die zwarte naar je kijkt, daar, naast rode Anna?

— Ja, ik heb hem gezien en ik huiver voor die man! Wat een tronie!

— Ja, als je daarop gaat letten! Wel, je bent hier eenvoudig in een beestenkooi! Maar de diertjes zijn niet allemaal even lelijk en dat is het enige onderscheid. Die blonde daar, die is erg knap, vind je niet? Nu, die heerlijke boy heeft zijn eigen broer vermoord, met een halve gram opium door een drankje gemengd, om een nalatenschap in zijn handen te krijgen! Die is er natuurlijk al lang doorgelapt. Toen heeft hij een oom vergiftigd, met het zelfde doel. Bewijzen zijn er nooit te vinden geweest. Maar iedereen hier weet het. Vijf jaren heeft hij gezeten voor smokkelen en mishandeling. Dat zou je niet zeggen, hè? Het lieve schatje!

Daisy liet een kirrend, schor lachje horen, dat bijna onmiddellijk overging in een scheurende hoest, die het gehele magere lijf deed schokken, tot de blonde moordenaar aan de overzijde toornig riep:

— Houd op met je geblaf, oude heks, of ik draai je de nek om! Waarom speel jij hier op ons feest voor het rammelend geraamte?

— Om jullie aan je naaste toekomst te herinneren, lieveling! antwoordde

Daisy, zwaar ademhalend, maar reeds weer lachend.

En intussen ging het feest door, alsof er volstrekt niets was gebeurd, men dronk, men werd steeds luider en luider en eensklaps wist Jane, zonder dat ze had omgezien, dat de zwarte man met zijn stekende ogen vlak achter haar was gaan zitten, zijn stoel met zich meenemend. En vóór ze wist wat er geschiedde, had hij haar in de blanke hals gekust.

Zij wendde zich met een ruk om, doodsbleek, de blauwe ogen fonkelend van woede en beet hem toe:

— Jij schoft! Waag dat nog eens!

— Wel, mijn duifje, ik zal het zo vaak wagen, als je maar wilt, of als ik wil! Onze kleine nieuwelings is toch niet preuts! Daar houden we hier niet van, zie je! Altijd maar vrolijk en opgewekt! Zeg, ik breng je naar huis! Dat is afgesproken!

Jane wendde zich minachtend af, zonder iets te antwoorden, maar de man, groot en breed met blinkende, zeer witte tanden, onder het korte, gitzwarte snorretje, greep haar bij de schouder, om haar te dwingen, hem weer aan te zien.

De man was, zonder dronken te zijn, verre van nuchter. Zijn stem had een dreigende klank, toen hij dicht bij haar oor zei:

— Ik zie wel, dat je Buck Logan nog niet goed kent! Ik vond je dadelijk aardig, zodra je binnenkwam met die zwarte vogelverschrikster naast je. En als ik iemand aardig vind, kippetje, dan toon ik dat ook!

Hij had de linker arm om haar witte schouders geslagen en wilde haar hoofd met geweld naar zich toebuigen, toen een sterke hand hem tussen kraag en nekvel vatte en hem onweerstaanbaar overeind en achteruit trok, terwijl een heldere stem kalm zei:

— Buck Logan, zoiets doet geen gentleman! Laat die dame met rust, dat raad ik je.

De grote, zwarte man rukte zo woedend om vrij te komen, dat zijn boord

en zwarte strikdas krakend achter bleven in de hand van de spreker.

Hij tastte onmiddellijk naar zijn zak en krijste, bijna stikkend van drift:

— Jij vervloekte indringer, waar bemoei jij je mee? Waar kom je vandaan? Weet je wie ik ben?

— Wie zou het niet weten? Buck Logan, de grootste drinker van Shirley's bende, met een jachtbuit van vier agenten, een detective en een kasloper, allen verraderlijk in de rug neergeknald! Verreweg de grootste pogehans, en gevaarlijk voor vrouwen, die graag het gevaar zoeken! Maar dat schijnt de dame niet te doen. Ze wijst je beleefdheden af, jij blijft aandringen en ik help haar, zoals het een heer betaamt! Heb ik gelijk, baas?

De vraag was gericht tot Loe Bishop, die met een verveeld gezicht met zijn dessertmes speelde en toen antwoordde:

— Maak het onder elkaar uit, maar niet in mijn huis! Logan, kun jij nooit je handen thuis houden? Vooruit, jongens, geef elkaar de hand en leg het weer bij! Geen onaangenaamheden op mijn feest.

Glimlachend stak de man met de wijze ogen, want hij was het die tussen beiden was gekomen, zijn hand uit, maar Buck Logan, die hem met een duistere blik had opgenomen, viel snel naar hem uit, met gebalde linker vuist en rekenend op zijn grote kracht en zijn bokstersbekwaamheden, om de ander het zwijgen op te leggen.

Iedere man daar in het vertrek kende die verraderlijke linkse hoek van Buck en was er terecht bevreesd voor. Meestal kwam hij zo bliksemsnel en onverwacht aan, dat er geen afweer mogelijk was.

Niemand kon goed volgen hoe het gebeurde, zo snel ging het in zijn werk, maar de aangevallene bracht bliksemsnel zijn bedreigde kaak buiten het bereik van de aanstormende vuist, dook en trof met een doffe slag, op het maarskuiltje, aankomend met de kracht van een moker, zijn tegenstander.

Logan gedroeg zich alsof het geen

sterke mannavuist was, maar een stoomhamer, die hem getroffen had. Hij vouwde zichzelf als het ware op en kwam in die houding op de vloer terecht, met een zeer diepe en zeer lange zucht. Toen strekte hij zich uit, schijnbaar vol welbehagen en verzonk in een zalige bewusteloosheid.

— Knap! prees Bishop laconiek. Maar als je lang wilt leven, beste jongen, zoek dan niet te vaak ruzie met Buck Logan. Zijn revolver heeft een eigenaardigheid, de kogels ervan treffen je meestal, als je met de rug naar hem toestaat! Het is maar een waarschuwing. Als je werkelijk bij ons wilt blijven en mijn informaties uit Chicago over je luiden gunstig, dan moet je weer vriendschap met hem sluiten.

— Ik zal het onthouden, baas! zei de nieuweling nederig.

Toen boog hij zich over naar Jane, die verschrikt achteruit was geweken en zei zacht, maar duidelijk hoorbaar, ofschoon alleen voor haar:

— Ik zou nu maar met mij meegaan, juffrouw Jane Collins. Uw spel heeft nu lang genoeg geduurd en het wordt heel gevaarlijk.

De vrouw was bleek geworden, staarde hem een ogenblik ontsteld aan en stond toen plotseling vastberaden op.

Haar bevrijder had de hand gevat van Daisy, en zei glimlachend:

— Ik neem uw vriendin mee, miss Daisy! Dat is werkelijk beter voor haar! De jongens worden een beetje woelig! Men moet hier eigenlijk nooit zonder beschermer komen!

Hij boog voor haar, nam rustig de arm van Jane onder de zijn, wuifde het gezelschap vaarwel toe en stond een ogenblik daarna, met zijn metgezellin op straat, in de nog kille nachtlucht en terwijl de hemel zich in het Oosten reeds begon te kleuren met een zacht, teder roze, dat een prachtige lentedag voorspelde.

Zij hadden reeds zwijgend een paar blokken ver gelopen, zoekend naar een taxi, toen de vrouw eensklaps stil stond op een donkere, verlaten plek

dicht bij de hoek van een plantsoen en zacht vroeg, hem strak aanziende :

— Waarom loop je eigenlijk mee? Hoe kende je mijn achternaam? Ik heb veel lust om een agent te roepen, al heb je je dan ook ridderlijk tegenover mij gedragen!

— Praat daar niet over! zei de ander glimlachend. Om u ben ik vannacht naar dat huis gegaan!

— Om mij? herhaalde Jane zeer verbaasd en wantrouwend en haar stevige, blanke hand was gereed, om onmiddellijk haar tas te kunnen openen en de browning te grijpen.

— Om u! Ik wist, dat u vannacht daarheen zoudt gaan.

— Dat kon niemand weten! Omdat...

— Omdat het werd afgesproken in een politiebureau? Dat wildet gij zeggen? Nu, ik weet het toch! Hoe, wat komt het er op aan? Maar het is waar, dat ik u nog nooit gezien had. Ik wist nog alleen maar, dat u detective was, en ook, dat u heel moedig moest zijn! U hebt daar een bijzonder gevaarlijk spel gespeeld, Miss Collins! Zonder de hulp van Daisy zoudt u er trouwens niet zijn ingekomen! Ik bewonder u. Maar ik keur het af wat gij doet! Denk niet, dat ze u zouden sparen, omdat gij een vrouw zijt, als zij uw toelag doorzagen! Het zijn niet veel meer dan beesten, te beginnen met die verschrikkelijke Bishop!

Jane had in een soort verbijstering toegeluisterd en vroeg nu haperend :

— En zo spreekt jij over je makers? Wie ben je dan eigenlijk?

— Dat zal ik voorlopig maar liever bij mij houden! In ieder geval, een waarachtig vriend, op wien gij zult kunnen rekenen, waar en wanneer ook. Gij hebt nu een geheim gehoord, dat Howard niet had mogen verklappen, dat van het meisje in de kit van Wong Li! Denkt gij daar gevolg aan te geven?

— Natuurlijk! antwoordde Jane Collins onmiddellijk. Wat dacht je dan? Nog vannacht stuur ik er een paar agenten op af?

Haar zonderlinge redder schudde glimlachend het hoofd en zei :

— U is zeker een dapper meisje, maar u schijnt toch nog niet veel af te weten van de organisatie, waarover professor Shirley het bevel voert! De politie zal dat meisje niet vinden.

— Je denkt dus, dat ze haar naar een andere plek zouden brengen? riep Jane uit, hoe langer hoe meer verbaasd.

— Dat is niet eens nodig! Zij kan daar in het huis zelf blijven, zo goed verborgen, dat ook de bekwaamste politiemans haar verblijfplaats niet zal kunnen ontdekken! Dat moet met list gebeuren, geloof mij! Ik hoop u dat trouwens zelf te kunnen aantonen!

— Jij, een bendelid?

— Dat ben ik niet! antwoordde de man rustig. Laat u dit voorlopig genoeg zijn. Beschouw me als een vriend, als een helper, die u nogmaals ernstig waarschuwt! Gij moet de toestanden hier kennen. Een vrouw, al is ze nog zo moedig, delft het onderspit tegen die schurken!

— Ik kan mij vermommen: zei Jane trots. Zie je mijn haar? Het ziet er uit als echt, niet waar? Het is een pruik!

— Dan maak ik u mijn compliment! hernam haar beschermer. Ik hield het inderdaad voor echt haar en geloof er verstand van te hebben! Vertrouwen tegen vertrouwen, mijn rosblond haar is ook niet echt! Maar daar is een taxi! Ik zou u raden, Miss Collins, die zaak van Wong Li en van het Hongaarse meisje te laten rusten, althans vier en twintig uren! Geloof mij, uw agenten kunnen daar niets uitrichten!

De detective aarzelde nog een ogenblik en scheen toen een besluit te nemen. Zij zei haastig en zachtjes :

— Neen. Ik zou geen rust hebben. Ik zou mijn plicht verzaken. Over tien minuten ben ik aan mijn bureau en dan gaan mijn mannen er op af! Ik kan niet anders doen, na hetgeen ik in het huis van Bishop gehoord heb!

— Gij ziet dus niet in, dat die sluwe vos dan onmiddellijk zal begrijpen, dat er een verklikker onder zijn gas-

ten is geweest en dat gij of ik dat moeten zijn, die zijn huis lang vóór de anderen verlaten hebben?

Nog even weifelde het meisje en toen zei ze met kracht:

— Ook dat zal me niet weerhouden! Ik keer daar toch niet meer terug, denk ik!

— Gij niet! Maar zullen zij niet naar u terugkeren? En denkt gij helemaal niet aan de ongelukkige vrouw, die u daar als een vriendin heeft binnengevoerd en op wie nu de verdenking zal moeten rusten, dat zij met u en misschien ook met mij, samen complotteert?

— Ik kan immers niet anders! Ik moet het doen! Het is mijn plicht! Die zou ik schandelijk verzuimen, als ik niet deed wat ik kon om dat ongelukkige meisje te redden!

— Misschien hebt u van uw standpunt wel gelijk! Dan zal ik ook mijn plicht weten te vervullen en ik ga dadelijk Daisy in veiligheid brengen. Vaarwel, of om juister te zijn tot weerziens!

— Wilt ge mij uw naam niet zeggen? vroeg Jane, met haar voet af op de treeplank?

— Mijn naam? Noem mij voorlopig « Mijnheer Pottekijker »! Die naam is dunkt mij heel geschikt! Gij zult spoedig van mij horen, denk ik! Chauffeur, breng deze dame vlug naar het politiebureau van de wijk.

De chauffeur keek de vreemdeling even aan en tikte aan zijn pet. De vrouw stapte in. Het portier sloeg dicht.

En mijnheer Pottekijker sprak nog even met de chauffeur, om hem de laatste aanwijzingen te geven.

Deze liet de taxi eerst in een boog

achteruit rijden en toen in een tegengestelde boog vooruit, en zodra zij was omgekeerd nam de zonderlinge beschermer een aanloopje en plaatste zich kalm op de achterveren van het tamelijk oude voertuig, dat echter met zeer grote vaart door de geheel verlaten straten van Manhattan reed.

Nog geen twintig minuten later stond het voertuig stil op een donkere plek van de rivierkade.

De man stapte van zijn lastige zitplaats af en opende wijd het portier. Onmiddellijk trad hij achteruit. De vrouw daarbinnen bleef roerloos zitten. Uit het geopende portier kwam een zoetige lucht.

Jane Collins, de dedective, was volkomen bewusteloos.

De man keek even vol belangstelling in het bleke gezichtje en zei toen rustig tot de chauffeur:

— In orde Charles! De boot ligt toch gereed? Laat Henderson haar daarheen dragen! Heb je het kraantje van de gasleiding dichtgedraaid?

— Al lang geleden! Na zestig seconden had ze al genoeg!

— Prachtig. Het is anders gegaan, dan ik dacht! Maar daar is James!

Een reus van een kerel kwam aanlopen van een steigertje. Een paar woorden, toen lichtte hij de bewusteloze vrouw uit de auto en droeg haar naar een grote motorboot, die langs de steiger zachtjes op de golven wiegelde.

Mijnheer Pottekijker keek hem even na, wreef zich de handen en zei toen tot de chauffeur van de taxi:

— Er is veel werk aan de winkel, Charles, van nacht nog! Wij gaan een bezoek brengen aan het huis van Wong Li!

Mijnheer Pottekijker was John Raffles, de grote avonturier.

HOOFDSTUK III.

EEN SPEL MET DE DOOD

Charles Brand, de trouwe helper van Raffles, keek zijn vriend een ogenblik scherp aan en zei toen :

— Weet je wat je daar zegt? Het huis van Wong Li is niet toegankelijk voor iedereen, tenminste niet het geheime gedeelte!

— En toch denk ik er binnen te komen, Charles!

— Met behulp van de politie?

— Stellig niet, Charles! Het was juist om te voorkomen, dat de politie alles bedierf, dat ik dat dappere kind tot mijn oprechte spijt heb moeten beletten, roet in het eten te gooien.

— Waarom zouden wij slagen waarin de politie faalt?

— Omdat wij niet met geweld, maar met list zouden tewerk gaan, Charles!

— Maar je zelf hebt me gezegd, Edward, hield Brand aan, dat de Chinees niemand toelaat, tenzij voorzien van een kenteken! En je hebt moeten toegeven, niet eens te weten, waaruit dat bestond!

— En zo was het ook, mijn waardel! Maar nu weet ik het, sinds een paar uren! Het is de helft van een ivoren schijfje, waarin enige woorden zijn gegrift en waarvan de rand, ik meen de doorsnede, nauwkeurig moet passen in de kant van de halve schijf, die in het bezit is van Wong Li!

— Nu, dan behoeven wij niet eens aan de zaak te beginnen, want die halve schijf bezitten wij niet!

— Hier is ze, Charles! zei Raffles bedaard.

Brand slaakte een onderdrukte kreet van verrassing, toen hij het witte stukje ivoor tussen de vingers van Raffles zag.

Hij vroeg opgewonden :

— Hoe kom je eraan? Kon je het wegnemen?

— Dat behoefde zelfs niet, Charles! De man, die het bezat en wiens lijk nu ergens in het zwarte water van de East River drijft, was beschonken, peuterde telkens opnieuw in zijn zakken, zolang, tot dit ding op de grond viel, letterlijk voor mijn voeten. Ik behoefde mij slechts te bukken om het op te rapen.

En in enkele zinnen deelde Raffles aan Brand mede wat er die nacht in de woning van Loe Bishop was geschied en hoe de rampzalige Howard door zijn eigen loslippigheid aan zijn einde was gekomen.

Brand had zwiingend toegelisterd, naast zijn taxi staande en volkomen in het karakter van een tamelijk slordige chauffeur en vroeg nu :

— Welke rol speelt eigenlijk de zwarte vrouw in dit alles?

— Heel duidelijk is mij dat niet geworden, maar naar wat ik van haar lippen kon aflezen, wil zij de laatste maanden van haar ongelukkig leven nog zoveel mogelijk goed maken van het kwaad, dat zij bedreven heeft! Ik geloof, dat ze Bishop fel haat en niets liever zou wensen dan dat hij de gevangenis inwandelde! En nu weet je voorlopig genoeg. Wacht hier, totdat Henderson en ik onze dappere dame naar de plek hebben gebracht, die ik voor zulke gevallen heb uitgekozen. Wij behoeven alleen maar de rivier over te steken. Zij zal daar volkomen veilig zijn, totdat wij zijn teruggekeerd en zij blijft nog minstens zes of zeven uren buiten bewustzijn. Niemand kan haar komen storen.

Haastig liep Raffles naar de steiger en sprong op het dek van de motorboot, die aanstonds wegvoer en Brand bleef alleen met zijn taxi en zijn gedachten, die niet van de aangenaamste waren.

Raffles had een paar dagen tevoren langs een heel eenvoudige weg en door middel van een in de schoorsteen opgehangen microfoon het gesprek afgeluisterd, hetwelk Jane Collins voerde met een van haar chefs en waarin zij haar plan te kennen gaf, geholpen door Daisy Mayflower en zich uitgevende voor een dievenmeid, in het hol van de leeuw door te dringen, in de hoop, daar iets te kunnen vernemen, dat nuttig was om te weten. En de politie eindelijk eens de zo vurig gewenste bewijzen tegen de machtige bendéchef in handen zou kunnen spelen.

De chef had wegens het grote gevaar eerst geweigerd en pas toegegeven, toen Jane hem verzekerde dat een paar detectives op enige afstand het huis in het oog zouden houden.

Die detectives hadden dan toch rustig toegezien, hoe hun vrouwelijke collega met een hun onbekende heer naar buiten trad, in een taxi stapte en wegreed! Best mogelijk, dat zij ook gezien hadden, hoe Raffles op de achterveren had plaats genomen! Zij waren niet vlug genoeg geweest, om het te beletten of zelfs maar om de taxi te volgen en te zien waar zij bleef.

Zodra Raffles dit gesprek had gehoord, stond zijn besluit vast, eveneens naar die fuif van Bishop te gaan. Hij had daarbij handig gebruik gemaakt van de omstandigheid, dat een grote bende te Chicago juist een van haar leden naar New York zou uitzenden. Die man was onderweg gearresteerd en de politie had opzettelijk dit feit verzwegen, in de hoop, dat de man wel zou gaan babbelen en zij hierdoor nog anderen in handen zou kunnen krijgen. Van z'n arrestatie mocht daarom niets uitlekken. Ook dit alles had Raffles bij dezelfde gelegenheid vernomen en hij had zich brutaalweg uitgegeven voor de verwachte man uit

Chicago, wat des te gemakkelijker ging, daar niemand van Bishop's vrienden hem ooit gezien had. Bishop zelf twijfelde geen ogenblik, daar de overeenkomst strikt geheim was gehouden en hij stellig geloofde de enige te zijn, die er kennis van droeg. En Raffles scheen zijn rol uitmuntend te hebben gespeeld!

Brand begon zich juist een weinig ongerust te maken over het lange wegblijven van Raffles en Henderson, de reus, toen het nijdig puffen van de scheepsmotor tot zijn oren doordrong. Een ogenblik later schoot de motorboot weer langs de steiger en Raffles en Henderson sprongen aan wal, na het vaarttuig stevig te hebben vast gemaakt.

— In ordel zei Raffles zacht, zodra hij weer voor Brand stond. Zij slaapt rustig en is volkomen veilig! Morgen zal ik haar mijn verontschuldigen aanbieden, als alles achter de rug is! Tussen haakjes, weet je wel, dat die Wong Li schatrijk wordt genoemd? Hij moet een fortuin verdiend hebben met 't smokkelen van opium en andere dingen, die het daglicht niet kunnen verlen.

— Ik weet het niet, Edward, maar dit ene ding weet ik heel zeker en dat is dat wij vannacht, naar het schijnt, in volle ernst onze hals gaan wagen! Wat denk je te doen?

— Wel, heel eenvoudig! Ik zal Wong Li de schijf tonen en hem zeggen, dat ik het meisje kom halen, in opdracht van Shirley!

— En als hij weigert, haar mee te geven aan iemand, die hem onbekend is?

— Hij zal niet weigeren!

— Als hij het toch doet?

— Dan zal ik natuurlijk gedwongen zijn, hem neer te slaan! Misschien heb je toch gelijk! Nu, dat is gemakkelijk te verhelpen! Het is een groot geluk, dat Howard en ik ongeveer dezelfde gestalte hebben en dezelfde ogen! Het zal mij niet veel moeite kosten, mij in de taxi onder het rijden te vermommen! Is het kistje met pruiken en al het andere in de wagen?

— Natuurlijk! Maar je vergeet iets, Howard is dood!

— Ongetwijfeld, maar dat weet de Chinees niet! En vooruit nu, snel wat, want over twee uren breekt de dag aan!

— Het wordt dus nog erger dan ik vreesde, zei Brand zuchtend. Nu, ik kan je toch niet weerhouden en dus alleen maar wensen, dat alles zonder kleerscheuren afloopt!

Henderson kreeg snel zijn instructies en nam nu zelf achter het stuurwiel plaats.

Brand nam naast Raffles plaats, trok de gordijntjes naar beneden en zag zwiingend en vol bewondering toe, hoe Raffles snel en alleen bij het licht van een plafonddlampje en een zaklantaarn zijn uiterlijk volkomen veranderde.

Met behulp van een paar stukjes trekpleister bracht hij de ooghoeken een weinig omhoog, juist zoals bij Howard, wiens ogen een weinigje scheef geplaatst waren.

Een paar doorboorde kersepitten, goed schoon gemaakt en afgerond en in de neusgaten gebracht, verschaften aan zijn neus die breedte, die ook het reukorgaan van de dode man onderscheiden had. De pruik werd verwisseld en in de dunne schminklaag werden met een benen stift fijne rimpels naast de ogen getrokken. En nu geleek alles, de gelaatsvorm, de kleur van het haar, de tint van het gezicht! Men zou zelfs gezworen hebben, dat het fijne, zachte blonde snorretje onder de brede neus echt was!

En de stem van Raffles had precies de vereiste neusklink, toen hij nog een laatste blik in het spiegeltje wierp.

Dertig meters verder stond de auto stil. Raffles stapte dadelijk uit, overtuigde zich dat hij zijn bröwning maar voor het grijpen had en dat de helft van het ivoren schijfje zich in zijn vestzak bevond, zette zijn hoge hoed een beetje schuin en zei toen zacht:

— Blijf hier wachten! Als alles goed gaat, moet ik binnen de tien minuten met het meisje terug zijn.

— Nog een ogenblik Edward! Je

sprak van de rijkdommen van Li, zo even. Moeten die in dat ene kwartier tegelijk met het meisje in jouw handen overgaan?

— Dat zou wel wat veel gevergd zijn! Eerst dat rampzalige schepsel in veiligheid en dan zullen wij verder zien!

Raffles knikte Henderson toe, drukte Brand de hand en verdween in de halve duisternis van de slecht verlichte straat.

En reeds nu had hij volkomen de gang van een man, die wel niet dronken is, maar ook niet bepaald nuchter, onzeker en enigszins zwaaiend.

Nauwelijks had Raffles een voet over de drempel, of als een schim kwam uit de schemerige gang een Chinees tevoorschijn, in een los buisje en een zeer wijde pantalon gekleed, geruisloos voortglidend op de dikke vilten zolen van zijn huisschoenen.

Het was een Chinees, maar Raffles zag toch aanstonds, dat het niet de heer des huizes was.

De man liet zijn donkere ogen snel en onderzoekend over het gelaat van de late gast gaan.

Tot zijn blijdschap bemerkte Raffles aanstonds, dat de man Howard moest kennen, want hij maakte een diepe buiging en zei toen met zijn toonloze keelstem:

— De meester is juist naar zijn slaapkamer gegaan, mijnheer.

— Dan moet hij er maar weer uitkomen! zei Raffles, zijn hoed nog wat schuiner plaatsend. Denk je soms, dat ik die lange tocht voor niets heb gemaakt? Er is haast bij! Haal hem hier!

— Hebt gij de schijf, mijnheer?

— Hier, gele duivel! En maak nu wat voort!

De Chinees had een korte blik op de halve, ivoren schijf geworpen, keerde zich zwiingend om en verdween in de duisternis van de lange gang.

En wel moest de naam van Shirley een geduchte klank hebben, want er waren nog geen twee minuten verlopen, of Wong Li kwam opdagen, bezig met het dichtknopen van zijn zijden buis.

— U is terug? begon hij aanstonds. De zaak is zeker van gewicht, dat gij de arme Wong Li van zijn nachtrust berooft?

— Ze is zeker van gewicht, gele schavuit, als de Meester er achter zit! antwoordde Raffles met een dikke tong. Hier heb je het schijfje, je ziet, dat ik er nog de drager van ben! Haal het meisje, of breng me bij haar, ik neem haar mee!

Er flitste iets in de zwarte ogen van de Chinees, toen hij zei:

— De Meester is dus van gedachten veranderd?

— Dat schijnt zo, vriend Lil! Komt er nog wat van? Ik heb niet veel lust om te wachten en de Meester waarschijnlijk nog veel minder, ha, ha!

Wong Li had vlug de schijfhelpten aaneengepast, gaf de gewaande Howard zijn helft terug, haalde de schouders op en zei:

— Professor Shirley is de Meester en de arme Wong Li is zijn onderdanige slaaf! Kom mede, dan kunt gij langs de achteruitgang de straat bereiken. Het is niet goed, dat men jonge meisjes op dit uur van de nacht uit het nederige huis van Wong Li ziet komen.

Op dat ogenblik ging ergens achter in de gang de telefoon.

Wong Li excuseerde zich met een

gelaat, dat verwondering te kennen gaf en liep dadelijk op de telefoon toe.

Hij luisterde eerst en antwoordde toen zo zacht, dat Raffles onmogelijk kon verstaan wat hij zei, vooral niet omdat de Chinees zich van zijn eigen taal bediende.

Wong Li stond met zijn rug naar hem toe, toen hij langzaam de hoorn weer op de haak legde.

Toen hij zich omwendde, lag er iets op zijn gele tronie, dat Raffles onmiddellijk de hand in de zak deed steken, waar zijn browning was.

Maar een seconde later was het gele gezicht weer een en al zoetsappigheid. Handenwrijvend en telkens buigend, met een grijnslach, die al zijn gele tanden ontblootte, zei hij vriendelijk.

— Wees zo goed, mij te volgen, Mister Howard, wees zo goed!

— Ik volg je, gele schelm en ik verzoek je, wat voort te maken! zei Raffles.

Hij wist, dat er iets geschied was, in de laatste seconde. Wat het was, kon hij zich niet voorstellen, maar hij wist, dat het gevaar voor hem betekende en hij nam zich voor, meer dan ooit op zijn hoede te zijn. De vingers van zijn rechterhand waren om de harde kolf van zijn browning geklemd, toen hij Wong Li door de halfduistere gang begon te volgen.

HOOFDSTUK IV.

DE MARTELING

Raffles volgde dezelfde weg, die een paar uren tevoren de rampzalige Howard had gevolgd.

Hij hield Li goed in het oog, met zijn zaklantaarn in zijn linkerhand, klaar om die te gebruiken, zodra het nodig mocht worden.

Zo kwamen zij langs 't vertrek, waar opium geschoven werd en waar enkele Chinezen volkomen bewusteloos op hunne rustbanken lagen, liepen door een lange gang en kwamen zo in het huis en in dezelfde kamer, waarin zich de opening bevond, die Howard 'n blik had gegund op de gevangene.

Raffles had opgemerkt, dat Wong Li zeer langzaam had gelopen. Het was duidelijk, dat de Chinees dit met opzet deed, waarschijnlijk om tijd te winnen. Het verwonderde Raffles zelfs, dat de kerel hem niet in een verkeerde richting had gebracht. Misschien had hij dit nagelaten, om niet al te vroeg zijn achterdocht te wekken. Dat er iets gaande was, Raffles betwijfelde het geen seconde meer.

Een paar malen had Wong Li omgekeken met een loerende, tijgerachtige uitdrukking in zijn zwarte ogen, als om zich te vergewissen, dat de bezoeker hem wel volgde.

Wong Li had langzaam het schuifje in de wand opzij getrokken, en zei nu grijnslachend :

— Ga op een stoel staan, dan kun je haar even zien! Heel belangwekkend!

— Prachtig, vriend Li, maar blijf niet achter me staan, wat ik je verzoeken mag! Ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat ik het Gele Gevaar zo dicht

achter mijn rug heb! Ga naast mij staan, schelm!

Schouderophalend ging Li met zijn rug tegen de wand staan, vlak naast de stoel, waarop Raffles klom.

Deze wierp even een blik door het vierkante gat en zag recht in het bleke, wanhopige gezicht van een nog heel jong meisje met grote, glanzende ogen, die smekend in zijn richting staarden, zonder hem te kunnen zien. Haar kleine handen lagen in haar schoot gevouwen, met ineengestregelde vingers. Zij zat doodstil, als een gevangen vogeltje, nog slechts ten halve begrijpend wat haar lot zou zijn. Zij was nog half een kind.

— Mooi hè? vroeg Wong Li, zich in de handen wrijvend. Een heerlijk hapje voor de Meester! Maar het heeft ook moeite gekost, het schatje hierheen te krijgen! U weet zeker hoe het gegaan is, mijnheer Howard!

— Ik weet het niet en het kan mij ook niet schelen, antwoordde Raffles kortaf. Maak de deur open en breng mij bij haar! En vlug een beetje, want er is geen tijd te verliezen!

Maar Wong Li was helemaal niet vlug. Integendeel, plotseling schenen zich allerlei tegenslagen voor te doen. De deur van de kamer wilde niet dadelijk open. Het licht in de gang ging uit op onverklaarbare wijze en Raffles moest zijn zaklantaarn te hulp roepen en tot overmaat van ramp klaagde de Chinees, dat hij de sleutel van de gevangenis van het jonge meisje in zijn eigen woning vergeten had en hem dadelijk zou gaan halen.

Raffles echter greep hem stevig bij

een van zijn magere armen en zei koeltjes:

— Verlies maar geen tijd, gele broeder! Ik heb je liever bij mij! Het is gek, maar jij behoort tot de mensen, die ik graag dicht in mijn nabijheid weet! Je ziet, hoe gemakkelijk het is, als men op alles is geprepareerd!

— Vlug had Raffles de twee grendels terug geschoven en werkte nu aan het slot, met een van zijn lopers.

Eenmaal had het de schijn, alsof Wong Li wilde wegsuipen, maar die dekselse kerel naast hem, scheen wel overal ogen te hebben, want hij keek onmiddellijk van zijn werk op en zei dreigend:

— Blijf naast mij, Li, of mijn revolver gaat bij ongeluk af!

De deur ging open. Raffles duwde Wong Li voor zich uit en maakte onmiddellijk licht. Het meisje slaakte een luide kreet van schrik en week achteruit, tot in de verste hoek van het vertrek.

— Je hebt niets te duchten, kleintje zei Raffles op zachte toon. Ik ben een vriend en ik kom je hier weghalen! Hoe is je naam?

— Ik heet Elena Hovary, mijnheer, antwoordde het meisje met bevende stem. Heb medelijden! Mijn arme vader zal dodelijk ongerust zijn! Breng mij naar hem toe!

— Wees maar stil, ever een uur zul je bij hem zijn, hernam Raffles vriendelijk. Li, ga in die hoek staan! Ik heb je nu niet meer nodig! Ik kan er wel alleen uitkomen! Elena, zet dat aardig hoedje maar op en sla vlug je mantel om! Wij hebben haast, het is hier niet thuis!

Er was iets in de stem van Raffles, dat het meisje niet alleen gerust stelde, maar haar ook tot spoed aandreef.

— Wat betekent dit eigenlijk, mijnheer Howard? vroeg de Chinees. Het lijkt wel, alsof gij de oude Li niet vertrouwt! Gij denkt zeker dat gij gevaar van mij te duchten hebt?

— Maar man, jij bent een gedachtenlezer! riep Raffles uit... Daar sla je

de spijker precies op de kop! Juffrouw Elena, ik ben tot uw dienst!

Hij liet haar voorgaan en wilde haastig op zijn beurt in de gang treden, toen Wong Li schoot, door de zak van zijn wijde pantalon heen. Het was meer een schot op goed geluk, want Wong Li was volstrekt geen cowboy en hij miste dan ook.

Raffles verloor niet veel tijd met praatjes, maar schoot onmiddellijk terug, van de heup af en Wong draaide als een tol om en viel plat voorover op de grond, aan de schouder gewond.

Het meisje had een kreet geslaakt, maar Raffles zei dadelijk geruststellend:

— Het is niets! Dat is zo onze manier van twisten! Lieve hemel, gij gaat toch niet flauwvallen? Het ogenblik is al heel slecht gekozen!

Of dit zo was of niet, de kleine Hongaarse draaide verdacht met haar ogen, wankelde, zocht steun bij Raffles en zou gevallen zijn, als hij haar niet had opgevangen.

Hij aarzelde geen ogenblik, maar nam haar op in zijn krachtige armen en droeg haar voort. Maar verkwam hij niet. Er klonken snelle schreden op het portaal en Raffles wist, dat hij overrompeld was.

Met zijn voet duwde hij de deur open van de kamer, waarin de Chinees hem het eerst gebracht had en legde het bewusteloze meisje op de brede rustbank. Hij vloog weer naar de deur terug en stond tegenover een zestal mannen, die de gang al betraden hadden en waar het licht nu weer brandde.

Raffles trachtte de lamp uit te schieten, maar de haast deed hem het gloei-peertje op een millimeter missen. Hij kon een van de kerels neerschieten, maar toen waren de anderen ook al bij hem.

Er ontstond een geweldige worsteling en Raffles vocht, zoals hij in lange tijd niet had gedaan. Zijn harde, geoefende vuist beukte nog twee van de aanvallers neer, maar een derde deed hem verraderlijk struikelen. Hij kreeg het gewicht van twee anderen boven op

zich en tenslotte werd hij overmand en stevig gebonden met touwen; blijkbaar opzettelijk tot dat doel meegenomen.

Drie mannen stonden hijgend en met gescheurde kleren tegenover hem en Raffles herkende althans een hunner, ofschoon een van zijn ogen was dichtgeslagen, onmiddellijk, het was de man, die hij diezelfde nacht ten huize van Loe Bishop had neergeslagen, omdat hij Jane Collins lastig viel, Buck Logan. En deze moest hem ook herkennen, want hij zei, met trillende vingers het bloed van zijn gelaat wissend:

— Ik geloof bijna dat wij elkaar kennen, mijn waarde! En je kunt je gelukkig prijzen, dat we opdracht hebben gekregen, je tot iedere prijs te sparen! Anders zou je nu al de inhoud van mijn browning in je lichaam hebben! Wel, dat wordt een mooi zaakje!

Men vond Wong Li kreunend op de vloer liggen.

Raffles werd aangegrepen en door zijn aanvallers gebracht naar een ruim vertrek, waarop dat ogenblik een vijftal mannen zwijgend bijeen waren, die Daisy bewaakten, die zelf bleek en hoestend en blijkbaar volkomen onverschillig terzijde zat. Zij hief even het hoofd op, om naar Raffles te zien en keek toen weer dadelijk voor zich.

Ongeveer vier minuten later ratelde er een elektrische schel en dadelijk verlieten vier van de vijf mannen, die daar reeds waren, het vertrek.

Het bleef even stil en eensklaps rees er aan de wand een groot, fraai geschilderd schilderij omhoog en een opening werd zichtbaar ter grote van een gewone deur.

In die deuropening vertoonde zich een man en dadelijk vlogen twee van de daar aanwezige bendeleden hulpvaardig toe, reikten hem de hand en hielpen hem om uit de opening, die ongeveer twee meter boven de grond lag, eerst op een stevige tafel daaronder, vandaar op een stoel en vervolgens op de vloer stappen.

Die man was professor Shirley.

Raffles had hem reeds eenmaal ge-

zien, onder geheel andere omstandigheden. Toen was zijn gelaat verre van aantrekkelijk geweest, maar nu vertoonde dat brede, witte gezicht een uitdrukking, die zelfs een moedig man vrees zou hebben aangejaagd.

Hij kwam langzaam op de gebonden Raffles toe, beschouwde hem met grote aandacht, zonder iets te zeggen, draaide zich om, nam plaats in een gemakkelijke stoel, wreef met zijn witte, dikke vingers langs zijn dubbele kin en begon toen, Raffles strak aanziende:

— Dat is een zeer eigenaardige zaak. Waarom gaf jij je uit voor Howard, die dood is, omdat hij zich onbescheiden toonde?

— Wel, dat was gemakkelijker om hier binnen te dringen! antwoordde Raffles rustig. Ik was bang dat Wong Li me anders niet zou toelaten.

— Wat kwam je hier doen?

— Het Hongaars meisje redden!

— Hoe wist je dat ze hier was?

— Howard vertelde het immers, toen hij nog leefde!

— Hoe kwam je aan die halve schijf?

— Ik vond ze voor mijn voeten! Howard had ze laten vallen...

— Maar dat zwarte serpent, daar, heeft je de plek genoemd, waar zij was, mijn Hongaarse aanwinst?

— Zij heeft niets van die aard gedaan! De juiste plek ontdekte ik zelf!

De aderen op het voorhoofd van de Meester zwollen tot koorden en zijn dikke handen grepen krampachtig de leuning van zijn stoel, toen hij hernam, Raffles met een boosaardige blik beschouwend:

— Ik denk niet, dat je die bewering lang zult volhouden! Maar je zult me op nog meer vragen te antwoorden hebben. Om te beginnen dan, wie ben je?

— Pardon, ik zou liever mijn incognito willen bewaren! antwoordde Raffles hoffelijk.

— Maar ik heb mijn vermoedens en die zou ik wel bevestigd willen zien of teniet gedaan! Nog pas kort geleden heb ik te doen gehad met een zekere

Engelsman, die hier zijn neus komt steken in dingen, die hem volstrekt niet aangaan en die mij reeds enkele keren het grootste nadeel heeft berokkend.

— Ik weet niet wien gij bedoelt! zei Raffles, de schouders ophalend.

— Toch niet? Nu, wie weet vinden wij wel middelen, je geheugen wat op te frissen! Breng Wong Li hier!

— Hij is gewond, Meester! zei Buck Logan. Die man heeft hem een kogel door de schouder gejaagd.

— Zo! Breng Wong Li, hier, met of zonder kogel in zijn schouder!

Een man verliet haastig het vertrek en Shirley richtte zich weder tot Raffles:

— Het toeval bestuurt nog maar al te vaak het menselijk lot, mijnheer Dingel! Als ik niet nieuwsgieriger was geweest en eens getelefoneerd had en als Wong Li de naam van de doden Howard niet had genoemd, die weer levend was geworden om hem te bezoeken en mijn lief, klein meisje zogenaamd uit mijn naam weg te halen, dan zou ik weder een droevig figuur hebben geslagen! Apropos, hoe kwam je op die fuif van mijn uitstekende vriend Loe Bishop?

— Een truc! Het beroepsgeheim verbiedt me nadere bijzonderheden te melden.

— Ook nog geestig nu en dan? Maar dan ben je een zeldzaam mens!

Het is nu maar de vraag, hoelang die geestigheid zich zal handhaven! Aha, daar is onze vriend Wong Li, een beetje bleker dan gewoonlijk en niet zeer vast ter been, maar naar ik hoop, helder van hoofd en bereid om ons voor te lichten op een gebied, dat hem welbekend moet zijn. Luister dus eens goed, Li. Menigmaal las ik, in de weinige vrije tijd, die een druk en welgevuld leven mij laat, over een kunst, waarin jij en je landgenoten uitmuntten, die van de pijniging van het menselijk lichaam! Daarin hebben de Chinezen het tot een verwonderlijke hoogte gebracht! wij nemen, bij voorbeeld, eens aan, dat een man iets wil verzwijgen, dat wij daarentegen gaarne zouden willen vernemen! Zouden er, dunkt je, waarde vriend Li, middelen zijn, om zulk een man aan het praten te krijgen?

Li wierp Raffles een blik van dodelijken haat toe, maar waarin ook een helse vreugde glom en zei, slap neergezeten in de stoel, waarop men hem had moeten plaatsen:

— Zulke middelen zijn er, Meester! Zeer vele en goedwerkende! Kleine en grote, langzame en snelle en van allerlei graden! Binnen een half uur zal hij alles zeggen wat gij weten wilt. En meer dan dat!

— Dat hoeft niet! hernam de Meester laconiek. Als hij maar zegt wat ik verlang te weten, dan ben ik teyreden.

HOOFDSTUK V.

DE RATTEN

— Meester, ik durf er mijn hand voor in het vuur te steken, dat deze man binnen een half uur zal spreken, herhaalde Wong Li. Ik heb een niet al te snel werkend middel, dat er op het eerste oog vrij onschuldig uitziet, maar aan zijn kracht heeft nog niemand weerstand kunnen bieden! Ik heb in een kleine kelder in mijn huis een dertigtal grote ratten. De beestjes zijn nooit overvoed en daardoor steeds hongerig! Ik houd ze in een hok, met een kleine valdeur, die ik van buiten af kan optrekken en de man, die met hen wordt opgesloten, brengt onaangename ogenblikken door! Mijn kleine knaagdieren zijn verzot op reuzel. Wij zullen de benen van deze man tot over de knie ontblootten en een dun laagje reuzel zal dan wonderen verrichten! Hi, Hi, u zult ze eens prettig zien knabbelen. Het gaat niet gauw, het gaat ook niet langzaam, maar de pijnen zijn in ieder geval verschrikkelijk en ik zou de man willen zien, die zijn geheim zou weten te bewaren, onder de beten van drie dozijn ratten!

Raffles haalde de schouders op en zei:

— Je spreekt dwaze woorden, Wong Li! Indien ik dat wil, zeg ik niets en ook ik heb mijn middelen; wees daarvan overtuigd! En wat u betreft, mijnheer Shirley, wij zullen hierna nog wel eens een woordje met elkander te wisselen hebben, denk ik!

— Zou je denken? vroeg de bendechef honend. Hierna? Nu, het is mogelijk! Wil je nu zeggen wie je bent, waarom je hier gekomen bent, waar je je geld hebt, wie je vrienden zijn?

— Neen! antwoordde Raffles met kracht.

— Je wilt ook niet zeggen of deze

vrouw je geholpen heeft?

— Zij heeft mij volstrekt niet geholpen! Ik zag haar op het feest van die zwarte bandiet daar voor het eerst.

— En die blonde bedriegster, die ook is binnengeslopen met dit karonje.

— Ook haar kende ik niet!

— Dan zal ik je even op de hoogte brengen, wat dat betreft, riep Shirley woest. Zij was een detective en als ze ooit weer bij ons binnen durft dringen, dan zal ik last geven, haar niet te sparen! En wat deze slet hier betreft, zij zal haar straf ondergaan, die zij verdiend heeft!

Daisy haalde de magere schouders op en zei met een hees lachtje:

— Alsof ik bang ben! Ik heb toch geen maand meer te leven! Een beetje vroeger of later!

En eensklaps barstte zij uit en haar zwarte ogen flikkerden:

— En als je toch dan weten wilt — ja, ik heb die laatste maand van mijn leven willen besteden, om jullie beesten er allemaal in te laten lopen! Ja, op die manier hoopte ik 'n beetje goed te maken van wat ik misdaan heb! Dat met de detective was nog maar een onbeduidend begin. Ik wilde bewijzen tegen jullie verzamelen, zolang ik er nog tijd voor had! Het is me mislukt en dat zal ik me zelf nooit vergeven!

Een ogenblik liet Shirley het brede, witte gelaat op de borst neigen en scheen na te denken. Toen stond hij op en zei:

— Jij blijft hier. Bishop en jij regelt het zaakje met deze man hier. Ik moet binnen een uur weten, waaraan ik toe ben. Je kunt mij naar mijn huis de afloop telefoneren. Wat deze man ook zegt, hij moet worden vastgehouden, totdat ik terugkom! Of tot dat mijn

bekende boodschap komt, voorafgegaan door het wachtwoord. Ik kan mijn ongeduld niet langer bedwingen om nader kennis te maken met mijn nieuwe vriendinnetje! Mijn auto, Jim! Laat zij, geblinddoekt worden en draag haar in de wagen! Vlug een beetje! Als zij tegenspartelt, binden! Zij mag niet weten waarheen zij gaat!

Raffles moest zich uit alle macht beheersen. Hij wist welk lot het ongelukkige schepsel te wachten stond. En hij kon niets doen. Drie revolvers waren op hem gericht en de touwen waren nieuw, dik en even sterk als staal-draad.

De stem van Shirley liet zich opnieuw horen, slepend en onverschillig:

— Wat die vrouw betreft, opruimen op de bekende manier! Ik ben niet van plan, ditmaal persoonlijk de Raad van Tucht voor te zitten! Doe jij het, Loel! Zij heeft zich schuldig gemaakt aan verraad en het proces kan kort zijn! Maar eerst die indringer! Haal de waarheid uit hem, al moest je het hem met gloeiende tangen doen! En denk erom, Li, dat ik jou verantwoordelijk stel, als er iets misloopt! Is de auto er, Jim?

— Alles is in orde, Meester!

— Is mijn duifje naar binnen gedragen?

— Ja, Meester en de Nikker bewaakt haar zolang. Zij is bij volle kennis, op het ogenblik.

Het volgende ogenblik was hij verdwenen.

Een paar van de kerels, die in het vertrek waren gebleven, brachten Daisy weg naar een andere kamer, waarvan de deur gesloten werd.

Drie mannen voerden Raffles de kamer uit.

Wong Li echter liet in zijn stoel schrille kreten horen, omdat men hem vergat en een der kerels, een stoere knaap, keerde terug om hem te halen.

Op Wong Li's aanwijzing liep de kleine troep haastig door een stenen gang, die hol klonk, opende een kelderdeur, daalde een trap van acht tre-

den af en kwam op die wijze in een stikdonker vertrek, waar een mufte stank heerste en waar een paar zaklantaarns licht moesten verspreiden.

Bij dat licht zag Raffles een soort van kooi staan en achter de tralies daarvan de rode, boosaardig gloeiende oogjes van een groot aantal ratten, die elkaander verdrongen en een scherp gepiep lieten horen.

De tralies waren bevestigd in een soort van raam, dat in twee sponningen liep en met behulp van een koord, dat over een paar katrollen ging en tenslotte door een kleine opening in de muur, van buiten af kon worden opgetrokken.

In de kelder stond verder een soort van brits, van zware balken gemaakt en met ijzeren bouten in de stenen vloer vastgeklonken.

Een paar sterke riemen, aan stalen krammen vastgemaakt, spraken een duidelijke taal, zij waren bestemd om het gebonden slachtoffer vast te houden.

Li begon te spreken:

— Sla zijn broekpijpen om! Trek zijn schoenen uit. Ook zijn sokken. Zo is het goed. Hier is een doos met reuzel, dik, vervloekte ezell! Wil je dat ze hun buik vol eten aan reuzel en zat zijn Bestrijk er zijn benen mee. Niet al te vóór ze aan het vlees toekomen? Zo is het goed! En let nu op, verrader! In deze zijmuur is een luikje van een hand groot, met vier kleine tralies erin. De ratten kunnen er niet door, maar wel kunnen wij je horen schreeuwen en je ook zien, als wij dat verlangen! Bishop zal hier in de gang blijven en naar je luisteren! En help mij nu, verbind mij, ik ben een van de beste helpers van de Meester, denk er om, dat hij woedend zal zijn, als jullie mij laat krepen!

Hij was zo zwak, door het bloedverlies, dat hij bijna bezwijmde. Met half dichte ogen zag hij nog, hoe Raffles op de bank werd gebonden, vastgesnoerd door de sterke riemen en toen mompelde hij:

— De koord... buiten de kelder... een flinke ruk...

Toen viel zijn hoofd krachteloos terzijde en de man, die hem droeg, ging snel met hem naar buiten, om zijn wonde te verzorgen. De anderen volgden en de deur werd gesloten met twee grendels.

Loe liet het schijnsel van een lamp door het kleine, vierkante gat, ter grote van een handpalm, naast de deur, even binnen dringen, zodat het het gelaat van Raffles trof, en zei honend:

— Ik ben benieuwd of je even hard zult lachen, als die arme Howard, die zo jong is gestorven!

Het werd donker. Raffles had de ogen gesloten. Hij hoorde duidelijk hoe de ratten heen en weer liepen over de vloer van hun kooi, elkander bijtend, wild geworden door de reuk van de reuzel en schel piepend. Hij hoorde hoe Bishop in zich zelf gromde en toen ongeduldig vloekte. Zijn lamp gaf slechts onvoldoende licht en het was duidelijk, dat hij moeite had, de koord te vatten, die de schuif van het hok moest openen. Maar eindelijk had hij het gevonden. Hij gaf een harde ruk aan het touw en lachte kort.

Raffles hoorde een schuivend geluid en wachtte de komst van de uitgehonverde knaagdieren moedig af.

Maar tot zijn verwondering bleven de ratten daarbinnen in hun hok nog altijd vechten en piepen. Was het touw soms gebroken, dat de schuif moest openen? Had Loe er te hard aan getrokken?

Hij hoorde de kerel onderdrukt vloeken en toen kwam weer het schijnsel van de lamp flauwtjes door de opening en zocht de kleine kelder af. Raffles kon onmogelijk het gezicht van Bishop zien, maar wel hoorde hij zijn toornige uitroep van ongeduld en verbazing!

En toen werd het plotseling donker, want de lamp was op de grond gevallen. Bishop slaakte een schorre kreet, heel kort maar en toen was er de doffe

val van en groot lichaam op een stenen vloer.

Wat gebeurde daar toch, in die smalle, donkere gang? Hij hoorde een onderdrukt fluisteren en eensklaps klonk het gerucht van grendels, die terug werden geschoven en haastige voetstappen, die binnen traden.

Een lamp werd aangeknipt, de straal ging tastend de kelder rond; bleef op zijn gelaat rusten en toen hoorde Raffles een geluid, dat hem zoet in de oren klonk, het was een hartige, gulle krachtterm, ergens uit het hartje van Londen en uitgesproken door een mond, die hem heel goed bekend was!

Een lange, brede gestalte boog zich over hem heen en hij voelde hoe een sterke hand de riemen begon los te gespen.

— Ik dank je, James! fluisterde Raffles met een lachje. Dat was juist bijtijds! Ik vrees, dat de ratten het ditmaal zonder mijn benen zullen moeten stellen! Mijnheer Brand is hier toch ook?

— Vlak bij, Mylord! De hemel zij gedankt, dat we te rechter tijd zijn gekomen!

— Waren er geen bandieten meer in de gang?

— Juist allen de trap opgegaan, denk ik! Er was een kerel en die heb ik met mijn knuppel op het hoofd geslagen, juist toen hij voor het luikje stond. Die is voorlopig niet lastig meer, ik taxeer voor een paar maanden!

— Heb je een lamp bij je, James? Zie zo, thans kan ik mij ontdoen van die onsmakelijke reuzel! Mijn schoenen? Dank je! Ah, daar is mijnheer Brand!

Inderdaad kwam Brand haastig binnen, heel zacht lopend, greep met zijn bevende hand die van Raffles en vroeg:

— Niet gewond?

— Gezond als een vis! Alleen wat slordig gekleed! Maar het is geen tijd om ons daarover te bekommeren! Ik hoor later wel van je, hoe je hier zo

juist bijtijds bent binnen gekomen. Wij hebben nu andere dingen te doen en van veel groter gewicht! Er verkeren vrouwen in het grootste gevaar en zij moeten tot iedere prijs gered worden! Een is er hier in huis, het ongelukkige schepsel, dat ten dode is opgeschreven en dat zij lafhartig willen vermoorden, omdat zij verraad wilde plegen!

Onder het zachtjes fluisteren van die woorden was Raffles over het lichaam van Bishop heengestapt, dat de deur half versperde.

Hij wentelde het lichaam met de punt van zijn voet op de rug, keek in het gelaat, liet een zacht gefluit horen, en zei toen:

— Hier, neem deze browning! zei Brand, hem zulk wapend in de hand drukkend! Weet je de weg?

— Zo goed als dat in dit vervloekte huis mogelijk is! In ieder geval kan ik het vertrek terug vinden, waar ik zo-even geweest ben! En nu geen woord meer, want wij zijn er vlak bij!

Tenslotte stonden zij niet ver van een deur, waarachter stemmen klonken. Een luide mannenstem sprak:

— En ik zeg je, dat wij niets doen mogen, voor Loe Bishop terug is! Zij hier, heeft geen haast! Ik neem het niet op mijn verantwoording, haar zonder vonnis en behoorlijke rechtspraak naar de andere wereld te sturen!

— Kletspraatjes! riep een ruwe stem. Dat is maar comedie! Iedereen kent de afloop. Zij heeft verraad gepleegd en ze wist wat er op stond, of wist je dat soms niet, jij zwarte duivelin?

— Ik wist het! klonk rustig de stem van Daisy Mayflower. Maar het kon

mij niet schelen. Het was mij er om te doen, mij op jullie te wreken.

— De laffe, onmenselijke schurken, fluisterde Brand woedend. Wat wroeten zij in het hart van die ongelukkige vrouw, die toch moet sterven.

— Nauwelijks een maand, Charles, fluisterde Raffles terug. De aandoeningen van deze nacht zullen haar de genadeslag wel geven. Maar in ieder geval zal zij nu niet sterven!

Toen zei weer een van de mannenstemmen daarbinnen:

— Ik begrijp niet waar hij blijft! Hij moest al lang hier zijn. Ik ga eens kijken.

Raffles en Brand hieven hun revolvers op. De deur ging open. De man, die haar opende, gaf een schreeuw van woede en vuurde driemaal zeer snel achtereen, in de richting van de gedaanten, die hij daar bij de deur zag. Raffles schoot terug, zonder te mikken zelfs en de man viel neer als een geveld os, voor hij de deur had kunnen dicht werpen.

Toen stapte Raffles, met Brand aan zijn zijde, juist bijtijds de kamer binnen, om te beletten, dat de drie mannen, die daar nog waren, van hun wapens gebruik maakten.

Zij werden gedwongen met hun rug te staan en de handen omhoog en in die houding werden zij zo vlug en handig van letterlijk alles beroofd, wat maar waarde had.

Daisy had strak naar het voorval gekeken, bleker dan ooit en Raffles ving haar juist bijtijds in zijn armen op, toen zij, uitgeput door al het gebeurde, ineenzakte.

HOOFDSTUK VI.

HET EINDE VAN EEN SCHURK

Een van de huizen van Shirley lag niet ver van Central Park en men zei, dat de aankoop hem een miljoen dollars had gekost.

En dat was zeker niet te veel voor dit fraaie huis, aan drie zijden omringd door een kleine tuin en op een van de duurste standen gelegen.

Het had maar drie verdiepingen en op de bovenste verdieping was het vertrek gelegen, waar Shirley zijn «intieme feestjes», placht te geven, dikwijls bewaakt door een paar van zijn vertrouwde dienaren, een Creool en een Japanner, die er wel voor zouden zorgen, dat geen ongewenste bezoekers konden binnen dringen.

In dit vertrek nu trad Shirley binnen, op de voet gevolgd door zijn twee trawanten, die de bewusteloze Hongaarse droegen.

Shirley maakte dadelijk licht, rangschikte wat kussens op een brede rustbank en zei:

— Leg haar hier neer! Isaki, vlug

een soupetje en het beste wat je krijgen kunt!

Terwijl de twee bedienden zwijgend in de weer waren, trad Shirley op de schoorsteenmantel toe, drukte op een uitsteeksel, dat er uitzag als een fraai bewerkte krul in het prachtige eikenhout en onmiddellijk zonder enig geluid te maken, klapte een zeer smal deurtje open, naast de haard.

Shirley trad even in de lage, nauwe gang, evenwijdig lopend met de zijmuur, tot hij het bovineinde van een ijzeren wenteltrap bereikt had, keerde terug en sloot, tevreden brommend, het geheime deurtje weer.

Mijnheer Shirley was iemand, die altijd gaarne zijn aftocht dekte. Er waren er maar zeer weinig, die kennis droegen van de aanwezigheid van die geheime uitgang.

Elena ontwaakte juist uit haar hernieuwde bewusteloosheid, toen de bedienden op het punt stonden heen te gaan.

Shirley wenkte de Japanner bij zich en zei zacht :

— Verdwij nu maar en wacht tot dat ik jullie roep en als mijn vriend Bishop soms te vroeg mocht komen, met zijn aangename boodschap, dan verzoek je hem, te wachten en je waarschuwt me eerst op de bekende wijze. Ik wil niet graag gestoord worden! En verdwij nu!

De twee bedienden slopen weg en Shirley ging dadelijk achter hen de deur sluiten. Het was de enige van het vertrek, behalve het geheime deurtje naast de haard.

Hij had zijn jas afgeworpen en kwam nu naar Elena toe, die langzaam was overeind gekomen en zijn stem was hees, toen hij begon :

— Nu zijn we dan eindelijk alleen, mijn duifje! Het is anders gelopen, dan ik dacht! Zulk aangenaam bezoek ontvang ik liever niet thuis! Maar nu zul je toch lief zijn en begrijpen, dat het beter is, mij te vriend te houden?

Het jonge meisje keek hem een ogenblik met grote, dodelijk verschrikte ogen aan en toen sprong zij eensklaps op en schreeuwde :

— Laat mij eruit! Ik ga schreeuwen! Laat mij onmiddellijk heengaan!

Shirley haalde zijn brede schouders op en zei spottend :

— Schreeuwen zou je niet veel baten, kleintje! Zie je, deze kamer is speciaal ingericht voor zulke kleine samenkomsten! De muren zijn heel dik, de ramen hebben luiken van ijzer, en heel zware gordijnen en er is op dit ogenblik niemand in mijn huis dan mijn twee bedienden — ik mag wel zeggen mijn twee slaven en ik! Niemand zou je dus horen! Wees nu verstandig en je zult het goed hebben! Er staat je een leventje te wachten, zoals je je nooit hebt kunnen dromen!

Hij wilde zijn arm om haar schouders slaan, maar zij ontweek hem vliegensvlug en snelde naar de tafel, waar zij een groot puntig vleesmes greep.

— Als je mij durft aanraken, schurk, zal ik mij verdedigen! en als ik daartoe niet in staat ben, dan beneem ik mezelf nog liever het leven!

— Ho, ho! Die kleine is een ware boskat! riep Shirley, weer naderbij sluipend. Maar dat mag ik wel! Ik hou daar wel van! Dat is een bewijs van temperament!

Hij was met een paar stappen bij haar, zij wilde terugwijken, maar struikelde half over de zware, koperen koel-emmer vos ijs en voor ze het evenwicht had hervonden, had hij haar gewapende hand gegrepen en zij worstelde wanhopig in zijn armen, terwijl hij haar trachtte te kussen.

Een verschrikkelijke walging steeg in haar op en een mist kwam voor haar ogen, toen er plotseling buiten de gang snelle voetstappen klonken en er driftig op de deur werd getikt.

De stem van Pah Ansoe klonk gedempt en opgewonden :

— Meester, daar is mijnheer Buck Logan die u volstrekt noodzakelijk moet spreken! Hij laat zich niet afwijzen. Er zijn ernstige dingen gebeurd, bij Wong Li. Die man is ontsnapt...

Shirley liet een soort van gebrul horen en ontspande zijn greep. Dadelijk vluchtte het meisje naar de verste hoek van het kleine vertrek en stond daar, bevend in afwachting, het mes weer in haar kleine hand geklemd.

Shirley liep naar de deur en schoof de knippen terug. Terwijl hij dit deed, zei hij :

— Laat hem in de zijkamer! En jij, kom hier binnen met Isaki en pas op die kleine tijgerin! Vervloekt, dat mij dit nu gebeuren moest! Maar is Loe Bishop dan kinds geworden? Kan hij niet meer op zijn gevangene passen?

Hij trok de deur open en week terug, alsof hij een geestverschijning zag. Het was niet Pah Ansoe, die daar in de ge gestalte. Hij werd op de voet gegang stond, maar een grote, krachtigvolgd door een andere man, die ech-

ter buiten bleef staan, waarschijnlijk om de wacht te houden.

Shirley deed een greep in zijn zak, maar hij was te laat. Reeds klonk de bevelende stem van de ander:

— Je handen op, Shirley! En geen grapjes, man, want het zou je bezuren! Het spel is uit!

Hij had de hand snel in de zak van het bendehoofd gestoken, nam er de kleine browning uit en liet die in zijn eigen achterzak glijden, de schurk in bedwang houdend met zijn eigen revolver. Nu pas zette hij langzaam zijn hoed af en vroeg, in de kamer tredend:

— Herken je me niet, Shirley? Kijk eens goed? Wat zou je zeggen, ben ik mijnheer Dinges, of ben ik het niet!

Shirley wankelde achteruit, wreef zich met de hand over het voorhoofd en stamelde, terwijl zijn witte, vlezige wangen trilden:

— Je moet de duivel zijn!

— Nu, dat is wat overdreven! Ik ben eenvoudig John Raffles, zoals je geloof ik al vermoed hebt! Ik kan er nu wel voor uitkomen, want ik geloof niet dat hier ratten zijn, om de waarheid uit mij te knagen!

— Daar zal Bishop voor boeten! brulde Shirley, bijna dol van woede.

— Je moet het hem niet al te kwalijk nemen! Het zou heel anders gegaan zijn, als hij beter de inrichting van het huis van Wong Li had gekend! Het was eenvoudig een noodlottige vergissing, zie je! Wong Li viel in zwijm, overmand door de pijn van zijn wonde en vond daardoor geen gelegenheid, uitgebreide instructies te geven! En zo kwam het, dat die arme Bishop, denkende aan het touw te trekken, dat de schuif van de rattenkooi opende, aan de koord trok, dewelke de geheime deur opende, aan het einde van de gang, waarachter mijn twee vrienden juist stonden. Zie je, zij wisten niet, dat het een valdeurtje was! Was dat geen merkwaardig toeval?

Shirley meende te stikken! Zijn ge-laat werd eerst asgrauw, daarna paars en hij moest steun zoeken bij een van de stoelen.

— En... wat is er toen met Bishop gebeurd? Hoe is het met hem?

— Slecht, heel slecht, moet ik vrez-en, mijnheer Shirley! antwoordde Raffles. Ik heb een helper, die zijn eigen kracht nog niet kent en maar raak slaat!

Schijnbaar zonder opzet schoof Shirley zijn zwaar lichaam in de richting van de schoorsteen en zei op een toon van zelfbeklag:

— Ik moet erkennen, John Raffles, dat jij me ditmaal te slim af bent geweest! Hoe wist je, dat het meisje hier was?

— Wel, je hebt het in mijn tegenwoordigheid hard genoeg geschreeuwd! zei Raffles spottend.

Shirley beet zich op de lippen en ging voort:

— En nu kom je hier...

— Een zonderlinge vraag! Natuurlijk kom ik hier om haar nogmaals te bevrijden en ik dank de hemel, dat ik bijtijds kwam! Dat in de eerste plaats! En vervolgens kom ik je brandkast eens van binnen bekijken! Die zal wel heel wat bevatten! Je vrienden hebben alles wat zij aan waarde bezaten, moeten afstaan, maar dat is mij niet genoeg! Apropos, de overlevenden zijn in handen van de politie en het spijt me, dat ik het zeggen moet! Het gehele huis van Wong Li is op dit ogenblik zo leeg als een eierschaal, als het kuiken eruit gekropen is! Een treurige afloop, niet waar?

— En het wijf? Die zwarte Satan?

— Zij leeft, Shirley! antwoordde Raffles, hem strak aanziende. En zij leeft, tot je verderf, wees daar maar zeker van!

Shirley was langzaam nog verder gelopen, en stond nu vlak naast de

schoorsteen. Schijnbaar geheel toeval-
lig had hij de vinger gelegd op de uit-
stekende krul. En nu, schreeuwde hij
bulderend van het lachen:

— Tot mijn verderf? Dat zullen wij
zien! Je hebt mij nog niet! Zij heeft
geen maand meer te leven en zelfs al
zou zij iets durven zeggen, dan zou zij
dat alleen voor de rechtbank kunnen
doen. Ik zal wel zorgen dat ik onder
water blijf, totdat zij naar de hel is
gegaan! Vaarwel Raffles!

Hij drukte op de knop en het deurtje
flapte open. Hij wilde er binnen stap-
pen, maar deinsde terug, alsof een
giftsling hem gestoken had.

Een man van geweldige lichaams-
bouw stond in de gang, zo groot, dat
zijn hoofd niet eens zichtbaar was en
zijn borst niet verder dan tot zijn twee-
de vestknoop. Maar zeer zichtbaar was
de grote browning, die door het open
deurtje heen op Shirley was gericht.
En eindelijk zag de schurk in, dat zijn
uur geslagen had. Hij wankelde achter-
uit, strompelde naar de rustbank en
viel er zwaar op neer. Raffles zei rustig:

— Het is dus geen vaarwel, Shir-
ley, Miss Elena, wees zo goed en maak
u gereed om heen te gaan! Wij zullen
uw getuigenis waarschijnlijk later no-
dig hebben! Er is u geen woord ont-
gaan, van wat hier gesproken is?

— Geen woord! antwoordde het
meisje toonloos, Raffles even aanzien-
de met een smartelijke blik in haar
mooie ogen.

* * *

New York is heel wat gewend en
verbaast zich niet snel, maar de straf-
zaak « Shirley » baarde toch een ge-
weldig opzien.

Zij, die hem niet kenden naar zijn
ware aard, hadden hem steeds gehou-
den voor een schatrijke zakenman, die
geregeld de beurs bezocht en veel aan
sport deed.

Shirley trof het niet, want hij kreeg
te doen met een rechter van instructie,
die de zaken stevig aanpakte en on-
danks de helpers, die hij bij de politie
had, zag de toekomst er donker voor
hem uit.

Een heel geheimzinnig tintje kreeg
de zaak door de verklaringen, die Ele-
na Hovary reeds bij haar eerste verhoor
voor de rechtercommissaris had afge-
legd. Zij deelde omstandig mede, wat
er geschied was en noemde daarbij de
naam van een man, die ook in Amerika
langzamerhand een geduchte klank be-
gon te krijgen. Zij zei, dat zij dit
mocht doen, omdat hij zelf het haar
geraden had en er anders stellig niet
aan zou hebben gedacht, omdat hij
zich als een echte ridder tot tweemaal
toe tegenover haar gedragen had en
haar behoed had voor het afschuwe-
lijk lot, dat haar bedreigde.

Die kostbare getuige was en bleef
onvindbaar en hetzelfde gold voor zijn
twee vrienden. Men wist niets anders,
dan dat hij grote opruiming had ge-
houden in de brandkast van Shirley,
alvorens dit bendevoofd door de poli-
tie werd afgehaald en dat hij de oor-
zaak was geweest van de vangst van
een aantal smokkelaars en bendeleden
in de opiumkit van Wong Li.

En de dag van de terechtzitting
bracht een sensatie, zelfs voor het ver-
wende publiek van New York merk-
waardig te noemen!

Shirley werd binnengeleid en zijn ve-
le vrienden op de tribune zagen dade-
lijk aan zijn gezicht, dat hij zijn zeker-
heid herkregen had. En zij begrepen
ook waarom. Er was geen enkele ge-
tuige te vinden geweest, die iets tot
zijn nadeel had durven zeggen, uitge-
zonderd Elena, en voor dat onbedui-
dende gevalletje zou de knappe advo-
caat aanstonds wel zorgen! Raffles was
niet komen opdagen. Het zou met een
sisser aflopen! Loe Bishop lag in het
ziekenhuis, zeer langzaam genezend.
En hij had reeds herhaaldelijk ver-
klaard, alleen maar een vriend te zijn
van Shirley. Wong Li zweeg in alle ta-

len, evenals zijn bedienden. De Chinees was reeds acht dagen tevoren wegens het houden van een klandestine opiumkit, vrijheidsberoving en andere zaken tot een langdurige gevangenisstraf veroordeeld, maar hij bleef zwijgen, glimlachend en geheimzinnig.

En toen geschiedde het. Onder een plotseling ingetreden, doodse stilte werd een vrouw binnen gedragen in een soort van ziekenstoel, die door twee sterke bodes naar de getuigenbank werd gerold. Maar bijna nog bleker werd Shirley, want de vrouw was Daisy Mayflower.

Haar gloeiende, zwarte ogen gingen het eerst naar Jane Collins, die eveneens in de bank der getuigen zat en een trieste glimlach krulde voor een ogenblik haar bloedloze lippen en toen vestigde zij ze strak op de beklagde.

Maar zegevierend was de glimlach die speelde om de mond van de Openbare aanklager, die wel wist, hoe men in zulke zaken zijn laatste troef moet uitspelen!

Na de gebruikelijke formaliteiten begon het verhoor en tenslotte sprak Daisy alleen, met een zwakke stem, altijd maar de beklagde aanziende. En haar verklaring verpletterde hem, langzaam maar zeker, als onder een loden last.

Zijn hoofd viel hoe langer hoe dieper op zijn borst. Zijn tint werd asgrauw. Al zijn misdaden, zijn leiderschap, zijn positie bij de bende werden aan de dag gebracht, medogenloos verraden, zijn diefstallen, zijn moorden. De namen van medeplichtige politieinspecteurs werden genoemd.

De advocaat van de beklagde poogde vruchteloos die eentonige, beschuldigende woordenstroom te stuiten. Als een scherp mes drongen de woorden van de stervende vrouw in de geesten en de harten van de juryleden.

En toen Shirley voor een kort ogenblik zijn groot hoofd ophief, las hij op die harde gezichten zijn vonnis zo duidelijk, alsof het luide werd uitgeroepen. Maar de « Grote Meester » was te laf om het af te wachten! Toen eindelijk de vrouw zweeg en uitgeput achterover leunde, stond hij op, haalde snel iets uit zijn vestzakje, stak het in de mond, lachte luid en zei een paar malen snel achter elkaar:

— Het is waar! Het is alles waar, alles waar!

Toen viel hij, als het ware krimpend, dubbel over het schot, voor zijn bank en hij was al dood, toen de ijlings geroepen dokter zich over hem heen boog.

NIEUWE SERIE

De Gewaande Radjah

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van « Goudhaar ».
29. — « Goudhaar ».
30. — De Smokkelkoningin
31. — De Misdaad in de trein.
32. — De Revue-Girl.

66481 - LIMBURGSCHÉ DRUKKERIJEN N. V.
HASSELT.

Gedrukt in België.

